Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 74. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 19-го КВІТНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, APRIL 19, 1986 No. 74. VOL. XCIII.

І. ДЕМ'ЯНЮКА ЗАТРИМАНО ЩЕ НА 15 ДНІВ

Єрусалим, Ізраїль.—Як повідомляє англомовна газета „Джерузалем Пост", у п'ятницю, 11-го квітня, ізраїльський суд продовжив притримання Івана Дем'янюка у в'язниці на додаткових 15 днів на вимогу прокуратури, яка заявила, що має нові докази з кількох країн проти нього.

Газета пише, що під час цього четвертого з черги переслухання І. Дем'янюк виглядав добре і був в погідному настрою. Його адвоката Марка О'Коннора не було на переслуханні, бо, згідно з газетою, він мав в пляні поїхати до Польщі та зібрати докази в обороні І. Дем'янюка.

„ЧИ ДЕМ'ЯНЮК ВБИВЦЯ ЖИДІВ, ЧИ ЖЕРТВА СОВЄТСЬКОГО ВІРОЛОМСТВА?"

Джерзі Сиrі, Н. Дж. — Під таким заголовком появилася в „Ню Йорк Сіті Трібун" з 25-го березня ц.р. стаття-коментар американця мадярського походження Майкеля Шаза. Він інформує читачів, що після того, як він відважився видрукувати статтю, в якій підозріває, що ідентифікаційна карта СС для Івана Дем'янюка була підроблена КҐБ, він почав діставати анонімні листи, що його справу прослідкує ОСІ. М. Шаз мав 15 років, як закінчилася Друга світова війна.

Д-р М. Шаз уважає це доказом, що жидівські групи і ОСІ не можуть стерпіти нікого, хто ставить під знак запиту висліди їхніх розшуків проти воєнних нацистських коляборантів. Для автора статті є однак досі сумнівим чи „Іван Грізний" був цією самою людиною що І. Дем'янюк і чи Дем'янюк не є жертвою совєтської інтриги. Він цитує промову Вілліяма Турчина у відділі Крайової конфедерації американських етнічних груп в Ню Джерзі, яка ще більше зміцнила його сумніви чи тут йдеться про цю саму особу. Він також наводить слова Турчина, який доказує, що свідкові з Польщі на оборону Дем'янюка ОСІ відмовило приїзду до ЗСА. Тут д-р М. Шаз пригадує також, що саме ОСІ, згідно його попередній керівник Аллен Раєн, подає, що в ЗСА живе 10,000 воєнних злочинців", коли совєтський прокуратор уважає, що їх є біля 100.

І саме подаючи такі неправдиві числа, американські шукачі за воєнними злочинцями перевищають навіть совєтів. Тому автор є дуже занепокоєний, що американські громадяни живуть під впливом такої пропаганди і безпідставних оскаржувань, які у висліді коштують американську спільноту мільйони долярів на всі ці розшуки за мнимими злочинцями.

Тому д-р М. Шаз уважає, що є час, щоб жидівська спільнота, як і ОСІ були справедливі і осуджували винних одиниць, а не цілі народи.

К. Вальдгайм не хоче зрезиґнувати з кандидатури на президента

Відень, Австрія. — Курт Вальдгайм, колишній генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй на протязі 10 років, а тепер кандидат на президента Австрії, відкидає думку деяких політичних аналітиків і опонентів, щоб він відтягнув свою кандидатуру на президента і тим самим рятував престиж Австрії в очах світової опінії.

Прихильники Вальдгайма натомість кажуть, що престиж їхньої країни власне буде підірваний у випадку відтягнення кандидатури, бо жадні обвинувачі, а в першу чергу Світовий жидівський конгрес, грецькі жиди і югославські чинники, не доказали їхньому кандидатові воєнних злочинів, а тільки відкрили, що він служив першим лейтенантом в німецькій, тоді гітлерівській, армії і під час війни перебував якийсь час в Сербії, яка тоді користувалася широкою автономією і поборювала комуністичний рух партизанів Й. Тіта.

Також сам К. Вальдгайм дав довше інтерв'ю кореспондентові „Ню Йорк Таймас" Джеймсові М. Маркгемові, у якому він признався, що був у згадуваній військовій частині і навіть знав, що гестапо й інші спеціяльні частини займаються масовим винищуванням жидів і членів руху спротиву в Югославії, але сам він не мав ніякого відношення до цих злочинів. Обвинувачення його у воєнних злочинах жидівськими організаціями К. Вальдгайм назвав „брехнею", або „нічим не підтвердженим поширюванням наклепів" на нього.

Згаданий кореспондент каже, що 67-річний Вальдгайм виглядав змучений довгою передвиборчою кампанією, обвинуваченнями і закидами, але коли було поставлене питання про його евентуальне відтягнення кандидатури, він оживлено махав руками і категорично заперечував, що довір'я австрійців до нього зменшилось, а його країна потерпіла на престижі. „Я не бачу причини чому я мушу слухати пропозицій моїх політичних противників, які, очевидно, не є задоволені моїми добрими виглядами виграти президентські вибори. Якщо б я почувався дійсно винним, перед людством і перед моїм народом, я напевно зрезиґнуваввби з кандидатури", — заявив К. Вальдгайм під час інтерв'ю.

Більшість публічних опитувань показують, що кандадатура К. Вальдгайма є дуже актрактивною і він перемагає свого опонента Курта Штайрера, колишнього міністра здоров'я.

Політичні спостерігачі відмічують, що хвиля антисемітизму в Австрії від часу обвинувачення К. Вальдгайма значно зросла і ця обставина починає турубувати в першу чергу місцевих жидівських лідерів.

ЗАХІДНІ БАНКИ ДАЮТЬ МОСКВІ НОВІ КРЕДИТИ

Ню Йорк. — Кореспондент газети „Волл Стріт Джорнал" Теренс Рот повідомив з Франкфурту, що Совєтський Союз звернувся до західньонімецького банку з просьбою виділити йому кредит у висоті 427.4 міл. дол. Ця сума буде надана групою з шести західньо европейських банків під егідою люксембурзького відділення Дрезденського банку. Кредити надаються на вісім років на надзвичайно вигідних умовах.

Совєтський Союз і раніше діставав від Заходу кредити на низькі відсотки. Вже в цьому році група банків на чолі з крайовим Вестмінстерським банком виділила 250 міл. дол., а в грудні минулого року кілька банків під егідою Першого Чикаґського банку виділили Совєтському Союзові 600 міл. дол. для купна американського збіжжя.

Вважають, що тепер Совєтський Союз все частіше буде звертатися до західних банків у зв'язку з падінням цін на нафту і на природній ґаз, які становлять основну частину совєтського експорту. В цьому році кількість валюти, яка надходить в СССР, повинна зменшитися на чотири-п'ять більйонів долярів. Якщо в 1983 році загальна сума кредитів, які надали західні банки Москві, становила всього 100 міл. дол., в 1984 році — 900 міл. дол., то в минулому році вона досягла півтора більйона долярів.

Падіння цін на нафту є не єдиною причиною зменшення валютних резервів Совєтського Союзу. Москва купує техніку на Заході за доляри, а курс доляра за останній час падає в порівнянні з валютами країн Західньої Европи, звідки Совєтський Союз дістає більшу частину промислових товарів.

С. Аллілуєва прибула на Захід

Москва. — Пресове агентство Ройтера інформує, що дочка колишнього диктатора СССР Йосифа Сталіна Свєтлана Аллілуєва залишила 16-го квітня Москву і літаком швайцарської лінії „Свісейр" відлетіла до Чикаго у З'єднаних Стейтах Америки через Цюріх у Швайцарії. Кореспонденти не виключають, що в Цюріху вона зустрінеться з дочкою Ольгою Пітерс, 14-літньою школяркою, яка день раніше приїхала до Лондону, щоб там продовжувати науку в школі, яку вона перервала в 1984 році, коли Аллілуєва повернулася несподівано до СССР після 17-річного перебування на Заході.

Поінформовані особи кажуть, що С. Аллілуєва не довго затримається в ЗСА, бо вона плянує присвятити більше часу вихованню дочки, тому проситиме британський уряд про дозвіл на перебування в тій країні.

Четвертий чоловік С. Аллілуєвої Вілліям Пітерс, з яким вона взяла розвід в 1973 році, живе тепер в ЗСА.

У ЛИВАНІ РОЗСТРІЛЯНО ТРЬОХ БРИТАНЦІВ

Бейрут, Ливан. — Сповняючи свої погрози проти Великобританії, яка дозволила президентові З'єднаних Стейтів Америки Роналдові Регенові вжити американських бомбовиків БФ-111 стаціонованих на британських базах проти Лівії, терористи лівійського диктатора Муаммара Каддафі розстріляли трьох британських громадян в Ливані і їхні тіла залишили в різних місцях Бейруту. У знайденій записці біля одного тіла написано, що „вони були покарані за британську співучасть в бомбленні Лівії".

Годину пізніше, після знайдення тіл, терористи захопили ще одного британця і його шофера у дорозі до бейрутського летовища. В п'ятницю деякі радіостанції пресові агентства повідомили, що його також розстріляли симпатизуючі з Каддафі терористи. Того ж самого дня вранці невідомі терористи обстріляли з машинових крісів приміщення братанського амбасадора, але воно було порожне і ніхто в цьому випадку не постраждав.

Усі три розстріляні були забиті вистрілом з пістолі в голову і ними були: 64-річний вільний журналіст Алек Коллет, 34-річний викладач на американському університеті в Бейруті Лай Даглес і 40-річний Филип Петфілд, лінгвіст і голова перекладницького центру в Бейруті.

Використовуючи ці випадки терору, зверненого проти британських громадян, лідери опозиції і пацифісти повели шалену атаку на прем'єр-міністра Великобританії Маргарет Тачер, осуджуючи її за те, що вона дала дозвіл американцям користуватися британськими базами під час рейду на Лівію. Обидва попереді прем'єр-міністри Едвард Гіт і Джеймс Каллагем вже заявили в парляменті, що Тачер не мусіла погодитися на вимогу ЗСА, а тепер мусить нести консеквенції за наслідки її нерозважного рішення. Опитування виказало, що більшість британців є проти рішення М. Тачер, хоч раніше під час парляментарних і льокальних виборів велика частина з них підтримували Консерватину партію і М. Тачер особисто та політику її уряду.

Політичні коментатори в обидвох найбільших щоденниках „Таймс оф Лондон" і „Спектатор", які в нормальних обставинах підтримували політику М. Тачер, піднесли питання вислідів у чергових парляментарних виборах в 1987 році і долі Консерватиної партії очолюваної Тачер. „Чи хоче президент Р. Реген знищити найбільш прихильний до його політики уряд у Великобританії?", — запитує газета „Спектатор". „Таймс оф Лондон" називає американські відплатні акції проти Лівії „невдачною спробою ліквідації міжнародного тероризму". В загальному британська преса переконана, що тероризм радше збільшиться тепер, але британський нарід погоджується, що демократичні держави світу мусять щось зробити, щоб припинити терористичну активність М. Каддафі.

Вийшло нове число журналу „Рідна Школа"

Ню Йорк (П. А. Данчук). — Тут появилося нове число журналу „Рідна Школа" за місяць лютий 1986, число 1/83/, рік XXII. Видає його Шкільна Рада при УККА і Централя Опікунів тричі на рік. Головним редактором є д-р Євген Федоренко, річна передплата 6 дол.; одне число 2.50 з пересилкою.

Журнал „Рідна Школа" — єдиний педагогічний журнал, подає цінний матеріял для всіх тих, хто почувається в ділянці виховання молоді, кому не байдужа українська молодь і українське шкільництво.

На обкладинці — світлина мученика концентраційних таборів, тортурованого і замученого терором Василя Стуса.

Зміст журналу різнотематичний на виховні та актуальні теми. Серед авторів є: Надія Світлична, Павло Маляр, Микола Вірний, Леонід Плющ, Олександра Мудра, Володимир Демчук, та інші.

Якщо хтось бажав би замовити це і попередні числа, слід писати на адресу Шкільної Ради: Educational Council — UCCA, P.O. Box 391 - Cooper Sta. New York, N.Y. 10276-0391.

Ансамбль „Нова" концертує

Ню Йорк. — Ансамбль камерної музики „Нова" матиме четвертий з черги концерт цього сезону, який відбудеться у п'ятницю, 25-го квітня ц.р., о год. 8-ій вечора тут в Українському Інституті Америки, при 2 Схід 79 вул.

Програма включатиме прем'єру Дейвіда Семпсона „Permit Me Voyage", прем'єру Василя Барвінського „Пісня Пісень", Бетговена серенаду ч. 25, Шумана ч. 132, і сонату 1936 Мартіну.

Членами ансамблю „Нова" є скрипаль Марія Колюмбія, віоліст Кристін Семпсон, флейтист Джеймс Шлефер і піяністка Ляриса Крупа. Також вже третій сезон в УІА виступає сопрано Олена Гаймур, яка й тепер виступить з ансамблем.

Вступ — 8 дол. від дорослих, 5 дол. від студентів й емеритів. За дальшими інформаціями слід звертатися до УІА на число телефону (212) 260-3891.

Пишуть про писанку

Вашінґтон.—У релігійному бюлетені „Маріян Гелперс" у числі за квітень цього року, є допис про українські традиції, в тому писання писанок в час Великодня.

В ілюстрованому дописі сказано, що о. Олекса Михайленко, який залюбки цікавився писанками уже 25 років, пише їх та пояснює символи. Через останні чотири роки о. Михайленко кожного Великодня влаштовує майстерні та вчить студентів як писати писанки,

розказує про історію писанки та про символи і українську традицію. Майстерні відбуваються у Смитсоніян інституті у Вашінґтоні.

Покажуть два українські фільми в Бостоні

Бостон, Масс. — В суботу і неділю, 26-го і 27-го квітня ц.р., тут в залі української католицької церкви, при 146 Форрест Гиллс в Джамайка Плейн, будуть висвітлені два українські кольорові фільми продукції кіностудії Ярослава Кулинича: „Поїзд в Україну", особливо вартісний для тих, які хочуть запізнатися з Україною, пам'ятками культури, багатьма прекрасними містами, зокрема столицею України Києвом, столичним містом західньої частини України Львовом та багатьма іншими цікавими місцями, і „В'язень Христа ради", про життя Покійного Патріярха Йосифа Сліпого від дитинства, аж до смерти та його величаві похорони в Римі.

Перший сеанс, в суботу, буде висвітлюватись о год. 6-ій ввечорі, а в другий, в неділю, о год. 12.30 по полудні.

Український Фестиваль в Ню Джерзі притягає тисячі відвідувачів

Члени Фестивального Комітету в редакції „Свобода" сидять (зліва): Володимир Ковалівський, Ярослав Івахів, Северин Палидович, Люба Сіра; стоять (зліва): Гриць Гивель і Володимир Юрчинюк.

Джерзі Сиrі, Н. Дж. (Т. Кардашинець). — Щоденник „Свобода" відвідали провісники літа, а з ним і довгоочікуваного тисячами українців, мешканців Ню Джерзі й сусідніх з ним стейтів, Українського Фестивалю в Ґарден Стейт Артс Центрі.

З розмови з членами Фестивального комітету — Северином Палидовичем — головою, Володимиром Юрчинюком — почесним головою, Ярославом Івахівим — скарбником і завідувачем ділянкою квитків, Володимиром Ковалівським — заступником скрабника, Любою Сірою, яка завідує станками з харчами, та Грицем Гивелем — відповідальним за ділянку реклями — ми дізналися, що цьогорічний комітет, в загальному складається з 28-ми осіб, пересічно молодих, і не тільки з нашого стейту. До нього ввійшли, запропонувавши свою допомогу, молоді люди з Ню Йорку. „Добре було б, якби приєдналась до нашої праці також молодь Коннектикату та Пенсильванії, ми радо б прийняли їх", — сказав С. Палидович.

Програма фестивалю, що відбуватиметься в суботу, 14-го червня, в Голмделі, Н. Дж., різноманітна і кольоритна, вдоволить різ-

(Закінчення на стор. 4)

ІМПРЕЗА „СУЧАСНОСТИ"

Ню Йорк.—Видавництво „Сучасність" влаштовує зустріч з нагоди появи числа журналу „Сучасність" польською мовою з підбором статтей про польсько-українські взаємини та появи українською мовою книжки відомого польського автора Чеслава Мілоша „Поневолений розум". В програмі будуть доповіді на тему українсько-польських взаємин, які виголосять: проф. Анджей Камінські, проф., Станіслав Бараньчак і проф Франко Сисин. Зустріч відбудеться в неділю, 20-го квітня ц. р., о год. 2:30 по полудні, тут в будинку НТШ при 63 4-та авеню.

У СВІТІ

ОФІЦІЙНІ урядові чинники у Вашінґтоні збільшили критику тих держав, навіть заприязнених із ЗСА та членів Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО), які відмовляються від боротьби з міжнародним тероризмом і воліють стояти збоку, дуже часто зі шкурних причин, тобто економічних користей. Близькі співробітники президента Роналда Регена заявили, що Президент буде про ці справи говорити з лідерами сімох індрустріяльних держав на конференції в Токіо в травні цього року.

БІЛЬШІСТЬ персоналу з американської амбасади в Судані покинула країну, бо Державний департамент побоювався, щоб в Картумі не повторилася ситуація Ірану, де фанатики, прихильники тамошнього релігійного фанатика Аятолли Хомейні, захопили були приміщення амбасади ЗСА і усіх майже урядовців. Зарядження про виїзд надійшло з Вашінґтону після того, як невідомий терорист вистрілив з пістолі в голову і тяжко поранив Вілліяма Кокалса, урядовця зв'язку в амбасаді.

В МЮНХЕНІ, Західня Німеччина, розпочався суд над 61-річним Манфредом Ротшом, інженером в компаніях, які займалися дослідами космосу, який ще в 1954 році став шпигуном в користь Східньої Німеччини і відтоді передавав до східнього Берліну зібрані ним інформації. Коли прокуратор запитав Ротша чому він став на службу до комуністів, він заявив, що був ввесь час, після приїзду зі Східньої Німеччини, під тиском східньонімецької розвідки, яка обіцяла йому допомогу у випущенні інших членів його родини. Західньонімецькі чинники на підставі перебігу процесу зробили висновок, що М. Ротш був присланий комуністами для шпигунства і не був жадним політичним втікачем.

ДЕЯКІ совєтські газети піднесли на своїх сторінках нечувану досі, а властиво промовчану режимом проблему наркоманії серед совєтської молоді в Москві й інших більших містах СССР. Уряд заповідає гостру боротьбу з тими, які торгують і тими, які заживають наркотики. Це перший раз совєтські речники призналися, що наркоманія є не тільки „недугою капіталістичних країн". Очевидно, за поширення наркоманії серед молоді полетять зі своїх посад багато осіб, бо газета нарікає на колишніх керівників міської управи і вимагає, щоб місто і поліція зробили максимальні заходи для припинення напливу наркотиків до СССР.

КОМУНІСТИЧНИЙ В'єтнам використовує камбоджських сиріт, забирає їх з Камбоджі, переселює до спеціяльних таборів у В'єтнамі, а потім повертає їх знову до їхньої батьківщини під опіку тамошньому комуністичному режимові, встановленому Ганоєм. Ці молоді „яничари", в залежності від здібностей й освіти, займають потім дуже часто високі пости в молодечих організаціях, війську, урядових агенціях, або стають шпигунами на користь В'єтнаму і СССР. Політичні спостерігачі у Вашінґтоні і західньоевропейських столицях кажуть, що таких підлітків від 8 до 14 років у В'єтнамі перебуває тепер кілька тисяч.

АҐЕНТСТВО Юнайтед Пресс Інтернешенел інформує з Гамбурґу в Західній Німеччині, користуючись джерелами з німецького журналу „Штерн", що західні німці, на підставі переведених опитів, хотіли б припинити наґінку на Німеччину у зв'язку з існуванням 40 й більше років тому гітлерівського режиму і переслідування теперішніх німців за злочини, які вони не вчинили. Понад 66 відсотків запитаних вважають, що нагадування про Гітлера і його злочини, переходить всякі межі пристойної поведінки і може пошкодити міжнародній співпраці.

В АМЕРИЦІ

ПОДОРОЖНІ БЮРА в ЗСА і в цілому світі повідомляють що число подорожуючих на літаках міжнародних ліній значно зменшилось, а ті, що вже мали замовлені подорожі до закордонних країн, масово відмовляють свої замовлення. Найбільше, очевидно, потерплять американські повітряні лінії, які літають на міжнародних трасах. Тоді коли перед бомбленням Лівії американськими воєнними літаками тільки 20 відсотків відмовились від полетів, то після бомблення це число осіб зросло до 65 відсотків і далі зростає.

ВЕРНОН ВОЛТЕРС, амбасадор З'єднаних Стетів Америки до Організації Об'єднаних Націй, сильно й ефективно обороняв право Америки боронити себе всякими можливими засобами проти міжнародного тероризму, в більгості скерованого проти ЗСА, їхніх громадян і майна за кордоном. На засіданні Ради Безпеки ОН Волтерс назвав американські військові відплатні акції проти Лівії самообороною, яку Уряд ЗСА мусів застосувати, як всякі інші заходи зорганізувати економічну бльокаду проти держави, яка підтримує і переводить терористичні акти, не були успішні.

ПЕРЕВАЖНА більшість американців одобрила рішення президента Роналда Регена нанести повітряний удар на військові об'єкти і бази терористів у Лівії. Як свідчать численні опитування, проведені цими днями, політику Адміністрації Р. Регена щодо боротьби з тероризмом схвалюють від 72 до 83 відсотків американців. Це саме стосується більшости сенаторів та конгресменів, які також одобрили рішення Р. Регена.

ГОЛОВА Верховного Суду ЗСА Воррен Бирґер очолив комісію для підготови відзначення 200-річчя Конституції З'єднаних Стейтів Америки. Святкування відбудуться в наступному році. Вони будуть відрізнятися від святкувань 200-річчя незалежности, які відбулися в 1976 році. „Не буде парад, не буде феєрверків, — сказав В. Бирґер. — Але ми постараємося зробити так, щоб кожний громадянин країни усвідомив, що завдяки Конституції, прийнятій в 1787 році, ми змогли створити і вибирати надалі такий уряд, про який не можуть і мріяти в інших країнах".

РЕЧНИКИ Адміністрації ЗСА заявили, що значні суми з секретних фондів Сі-Ай-Ей були передані нікараґуанським антимарксистським партизанам для використання в політичних цілях. Організація Об'єднана нікараґуанська опозиція використала ці гроші для відкриття представництв в Европі і Південній Америці, які будуть займатися збиранням грошей для купівлі зброї. В подібних випадках Сі-Ай-Ей повинна повідомляти комісії в справах обох палат Конгресу. Директор Сі-Ай-Ей Вілліям Кейсі сказав, що комісії були поінформовані.

В СТОЛИЦІ Швайцарії Берні відкрилася нарада 35 держав Европи, а також ЗСА і Канади, які в 1975 році підписали Гельсінські угоди, які передбачають також вільний обмін людьми і ідеями. Керівник делеґації ЗСА Майкл Новак, підтриманий більшістю учасників наради, запропонував зробити її максимально відкритою, тобто дозволити присутність на ній преси і всіх бажаючих. Ця пропозиція наштовхнулася на рішучий опір Совєтського Союзу і його сателітів з країн Східньої Европи, які не бажають, щоб їх політика обмежень подорожувань і виїзду громадян набрала ще більшого розголосу. Американська делеґація і делеґації всіх західних країн заявили, що мають намір видавати щоденні прес-релізи, щоб все таки повідомляти про перебіг нарад.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Погані союзники Америки

Америка має союзників тільки на те, щоб боронити їх проти кожного аґресора. Оборонила Европу в обох світових війнах. Від часу заснування західнього оборонного бльоку НАТО в 1948 році з участю також Америки і Канади — на терені Европи стаціоновані американські війська і вона має в різних західньоевропейських країнах свої бази. І коли на будь-якій конференції членських країн НАТО виринає проблема, чи Америка не повинна би відкликати з Европи своє військо — всі члени НАТО є „проти", всі є за те, щоби в Европі була „присутність Америки", бо саме та присутність є запорукою, що у випадку совєтської аґресії Америка прийде Европі знову з допомогою всією своєю могутньою збройною силою. Навіть комунізуючий грецький прем'єр Андреас Папандреу не скасував американської бази в Греції,бо боїться свого совєтського приятеля, потенціяльного ворога-аґресора, і навіть італійський прем'єр Краксі, який одверто називає себе „приятелем Лівії" не є проти американської морської летунської бази на Сицилії.

Але коли у відплату за постійні терористичні атаки збоку Лівії, включно з підкиненням бомби на розваговий клюб у Західньому Берліні, де згинув американський вояк і кількадесят інших було ранених, коли у відплату за ті постійні акти терору, організовані і спонзоровані лівійським диктатором Муаммаром Каддафі, Америка перевела рейд проти Лівії — всі европейські союзники Америки натаврували її за те. Єдиним вийнятком була Марґарет Тачер, яка дозволила, щоби з американських летунських баз в Англії відлетіли американські бомбардувальники для участи в отому рейді проти Лівії. За ту її згоду пішли в Англії вуличні демонстрації проти Тачер, а лідери опозиції Лейбористської партії вже тепер заповідають, що коли б ця партія виграла найближчі вибори і прийшла до влади, то заборонить Америці мати на території Англії летунські базу. Названий вгорі італійський прем'єр найгостріше натаврував той рейд, а найпоганіше поставилася Франція, президент якої, Франсуа Міттеран, не дозволив американським літакам, які виcтартували з Англії, перелетіти понад Францією і в наслідку вони мусіли летіти окружним шляхом, на понад 600 миль довшим, з ризиком, що треба було під час лету набирати пальне. Цей вчинок Міттерана обурив широкі кола французького суспільства і французька преса натаврувала його рішення, пригадавши, скільки людських жертв принесла Америка в обороні Франції. Очевидно, як можна було сподіватися, Совєтський Союз „обурився" і на знак протесту проти того американського рейду Міхаїл Ґорбачов відкликав заповіджену на наступний місяць зустріч державного секретаря Шулца з совєтським міністром закордонних справ Шеварднадзе та поставив під знак запиту другу вершинну конференцію ЗСА і СССР. Речник ЗСА правильно назвав таку поведінку Москви „грубою помилкою", бо рейд проти Лівії, який був актом самооборони проти терору і перестopогою на адресу лівійського протектора терору, не має нічого спільного з потребою закінчити перегони ЗСА і СССР в ділянці зброєння.

Коли б американська демократія не мала тієї хиби кожної демократії, якою є м'якість метод політики і коли б Президент порадив своїм землякам, щоби вони на знак протесту проти поведення Франції й Італії припинили бодай один рік туристичний рух до тих держав, то ті країни зразу відчули б, що значить американський союзник. Це стосується особливо Італії, яка без прибутків з туристичного руху збанкрутувала б. Америка цього не зробить. Але пора американській державній верхівці призадуматись, як навчити европейських союзників Америки, щоби вони більше шанували її.

Американський нарід у величезній більшості заявив свою солідарність з Президентом. Приготовляється урочисте відкриття відремонтованої і відчищеної „Статуї Свободи" — діло французького архітекта. В усіх підручниках і довідниках Америки прославляється американсько-французьку приязнь — участь генерала Ляфаєтта у визвольній війні Америки і ролю Бенджаміна Франкліна, амбасадора Америки у Франції. Теперішня дійсність глузує з тих історичних актів. Соціяліст Міттеран не дозволяє Америці боронити себе проти лівійського диктатора-маньяка і соціялісти Англії демонструють проти недавно ще прославлюваної „залізної лейді" Марґарет Тачер, яка тепер заявила, що вона сплачує лише борг вдячности за допомогу від Америки у війні за Фальклендські острови. Насправді, чи не варто би якось і супроти власних союзників перевести „показ сили", щоб вони не думали, що Америка мусить боронити їх, а їм вільно Америку зневажати.

Юрій Р. Рибак

ІЗ ОСОБЛИВОСТИ КИТАЙСЬКОГО РИНКУ

Готовий товар, який лежить у магазині фабрики, має практичне значення для фірми щойно у хвилині, коли переходить у руки покупця. Але заки до цього дійде фабрика мусить знайти покупця, цебто ринок збуту. Це ж завдання переймає на себе окремий відділ ринковости („marketing"), що охоплює продаж, рекляму, опакування та інше. І коли місцевий ринок насититься, а натиск збільшується на поширення збуту, відділ ринковости шукає за чужими країнами, що можуть бути потенціяльним ринком.

І не раз приходить до розчарування, бо у нинішньому світі розподіл народного багатства не однаковий між народами. Ось скажімо, Китай, це ж країна, яку на світовій мапі годі пеpeочити. І мимохіть в уяві ринковця насувається питання скільки ж то різного товару від аспірини, шоколяди до домашнього устаткування може купити один більйон населення?

Так. Теоретично Китай — це нова копальня золота для індустрійних країн. На жаль, у практиці це твердження не тривке, бо опирається лиш на одному моменті, а саме кількості населення, яке своєю величиною ще не вирішує чи має достатaчну купівельну спроможність. Тому і саме заки фірма індустріяльної країни рішиться на свій експорт мусить перевірити нову територію, цебто запізнатись з усіма її можливими ситуаціями довкілля.

Як же є справа з Китаєм?

Перш усього Китай - це аграрна країна, де індустрія ще не розвинулась як слід. Найбільшим його багатством є великі простори і ще більше населення. І яка ж іронія долі, що якраз це багатство є причиною найбільшої перепони економічного розвою!... Зважмо, що яких 80 відсотків населення живе у сільських місцевостях і старається виживити одну п'яту населення світу з орної землі, що своєю величиною дорівнює площі, де помістили 6 лише стейти Каліфорнія, Тексас і Ню Йорк. Знову ж 125 мільйонів робітників, що живуть у містах є малоосвічені і некваліфіковані.

Усупереч збільшеній економічній ліберальності і політиці „відкритих дверей" для чужинецьких фірм, китайські державні провідники пристосовують строгу і,до деякої міри,навіть абсолютну контролю. До загальної характеристики додаймо, що китайський ринок не є тотожним з японським чи іншим вільним ринком на азійському континенті, бо в ньому проявляється сильне стремління виконати намічений, загальний, економічний плян.

Китайська чемність із характеристичною усмішкою на лиці запевнює, що країна цікавиться індустрійним поступом Заходу, одначе вглибившись у китайську ментальність можна зрозуміти, що Китай — це модерна соціялістична держава защеплена на довгій історичній і культурній традиції. А щоб осягнути ціль Захід мусить погодитись з китайським способом діяння і стримуватися із накидуванням власних метод. Отже, щоб перемогти відсталу економіку і сильний культурний консерватизм, у Китаю — чужинецькі товари не мають диктувати, а повинні служити цій країні.

Китайський провід уже зумів собі засвоїти різні гнучкі методи приваблювання чужої торгівлі та капіталовкладу. У творенні спільних підприємств вклад китайського партнера обмежено, за це від чужинця очікують додаткового капіталу, технології, устаткування, провадження підприємства тощо. І на тому кінець, бо коли продукт готовий, тоді виявляється, що його продаж на домашньому ринку стиснена. Іншими словами чужинець може продукувати для Китаю, однак — з малими виїмками — не може продавати у цілому Китаї. Ось, наприклад, фірма Коки-Коли довідалась, що причиною територіяльного обмеження продажу її напитку був спротив уже існуючого китайського напитку... Все ж таки чужинецький продукт можуть допустити до домашнього ринку без обмежень, коли він належить до найновішої технології або якщо він — єдино доступний, бо ніхто з китайців його не продукує.

Властиво, коли говорити про „один" китайський ринок, то він може існувати лише при великих трансакціях, у які встряває центральний уряд. Звичайно, треба переговорювати з провінційними представниками та фінансовими компаніями. Кілька років тому тільки 40 одиниць займались закордонною торгівлею, нині нараховують понад 800 імпортово-експортових компаній, тисячі уповажнених фабрик і десятки організацій, що діють у ділянках — торгівлі і фінансів.

Для того, хто щойно думає нав'язати торговельні взаємини з Китаєм і очікує скорого гроша, радять взяти до уваги це, що китаєць підходить до бизнесу з погляду довгого часу. Тому і не можна сподіватись скорого продажу,а з тим скорої реалізації зиску. Кажуть, що для остаточного заключення домовлення можуть проминути місяці, а навіть чотири роки (?),а перевести в життя намічений проєкт навіть довше.

Отже хто — терпеливий, а при тому впертий, має кваліфікацію на доброго партнера для китайця у бизнесовій грі, бо знає як, де і коли вжити свій козир.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про те, що можна від чужих навчитися

Звичайно ми ремствуємо, що наше молоде покоління так багато перебрало звичаїв та способу життя свого оточення, а це покоління навіть і не дуже протестує. А таки, помимо того, знаходимо приклади і моменти в житті, в яких хотілося б, щоб наші молоді взяли за приклад деякі із звичаїв, які тут у ЗСА є на порядку денному і загально прийняті.

Тут маємо на думці зовсім особисті та часом прикрі переживання, які в українській громаді все ще дуже засекречені та про них навіть не годиться згадувати.

Чи причина цьому в нашому страху виносити на світло денне неприємні моменти життя, чи причина у нашому житті в українському ґетто чи це просто таки закоренилось уже у нашій вдачі?

Нам невідомо, але у недавніх розмовах із молодими, вони дали нам на приклад декілька таких випадків, що спонукали застановитися чому у нас їх сприймають інакше.

Ось випадок молодої української людини, яка з тих чи інших причин стала алькоголіком. У такому випадку американська спільнота старається за всяку ціну допомогти. Знаємо, що товариства „Анонімні алькоголіки" мають велике число членів, знаємо, що існують окремі інституції для лікування алькоголіків і що найближча родина і друзі співпрацюють з таким, що хоче вилікуватися з цього страшного налогу. Ніхто не викидає його відразу за рамки суспільства, коли він хоче його позбутися. У нас, однак ця людина не дістала ніякої підтримки ані від друзів, ані від спільноти. Навпаки, всі його відкинули, залишили — як людину, що її треба обминати. Щойно як він зовсім вилікувався, прийняли його знову до себе.

У другому випадку молода людина пережила особисте розчарування коли її подружні пляни розбилися в останній хвилині. Як розказують нам, знову ніхто з українських друзів не подав їй руки, не розважив у часі глибокого психічного заламання, а тільки обережно збоку спостерігав що з нею станеться. Американські знайомі, однак, відразу стали при ній, старалися, щоб не перебувала сама, брали її на товариські імпрези і дали їй так потрібну моральну піддержку.

Або ось випадки ненормальности, що трапляються і в нашій спільноті, хоча доволі рідко. Дитину, що в якийсь спосіб має фізичні чи ментальні недомагання у нас все ще ховають від оточення, немов соромлячись того, що прийшло як воля Божа, без нічиєї вини. Чи це справді конечне? Чи не можуть друзі, знайомі, а то й ціла громада в такому випадку допомогти батькам у їхніх проблемах, так як це роблять в Америці?

Ми далекі від того, щоб ставити американську спільноту за зразок у цілому особистому житті, але таки в деяких людських проблемах, які нам наші знайомі поставили перед очі можна нам дечого навчитися. Може воно допомогло б до спаяности нашої спільноти, яка хоча, як все переконуємо, живе в ґетто, але в тому ґетто у найбільших життьових кризах кожний стоїть самітно і немає кому подати йому руку.

G—КА

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

МІЖ ОПТИМІЗМОМ А ПЕСИМІЗМОМ

В статті М. Євшанського „Україна і українці в діяспорі" („Свобода" з 29-го березня ц.р.) є деякі натяки на те, про що недавно писав я на сторінках „Свободи", то дозвольте на коментар: Я песиміст. У політиці краще бути приготованим протиставитись найнекориснішій ситуації і переконатись, що ми бачили майбутнє у надто чорних барвах, чим навпаки. Автор заторкнув найбільш істотне для нашої політики питання: устійнити політичні настанови наших братів в Україні. Поділив людей в Україні на шість категорій. Побувавши не так давно двічі на Україні і мавши нагоду висондувати тамтешні настрої на підставі розмов із залишками колишніх тямущих приятелів, мушу сказати, що М. Євшанський оцінює нашу ситуацію надто оптимістично. Про перші три категорії (підпільники, дисиденти і потенційні підпільники) важко говорити. Вони вигибають по в'язницях і в Сибірі. Є одиниці, але це могікани, люди похилого віку. В Україні приходить на сцену вже третє покоління, яке виросло під совєтами. Покоління ростуть і вмирають, а в ході того природного процесу пов'язання з минулим слабе. Найсильніша категорія „треба якось жити". П'ята — „вислужники перед режимом" — це не завжди неґативні елементи. Багато між ними „реалітетників", які вважають, що на постах деякої влади і впливів вони зможуть притупити темпо русифікації, яка є найсерйознішою загрозою для нації. Не оспорюю існування групи „безідейних вислужників".

Ще важче погодитись з

(Закінчення на стор. 4)

О.Т.

РЕПРЕСІЇ В СССР ПРОДОВЖУЮТЬСЯ

Державний департамент ЗСА є відповідальний за формулювання закордонної політики ЗСА. Відомо з досвіду, що ця політика не керується стійкими принципами, а радше прагматизмом, який часом заскакує не тільки союзників ЗСА, але й патріотичну частину американського суспільства.

Українська громада не має сумніву, що цей департамент хворіє на промосковські симпатії, але ніколи вона не сподівалася, що ці симпатії сягають аж так далеко, як у випадку Мирослава Медведя, коли брутально порушено право надання йому азилю — ради доброї атмосфери під час розмов у Женеві поміж президентом ЗСА Роналдом Реґеном і ґенеральним секретарем Комуністичної партії Міхаїлом Ґорбачовим, або коли не доказавши вини Іванові Дем'янюкові, передано його державі, яка в часі Другої світової війни не існувала, замість демократичною системою ЗСА забезпечити звинуваченому суд у країні його перебування.

На основі річного рапорту Державного департаменту Конґресові ЗСА про порушення прав людини довкола світу, а в тому і в Совєтському Союзові, можна позбутись усяких ілюзій, що нарешті цей департамент прозрів і відтепер його східньоевропейська політика буде кращою.

Про зміст цього рапорту помістив цінну й проглядну статтю консервативний тижневик „Вашінґтон Інквайрер", пера відомого американського журналіста Петра Самуела п.з. „Совєтські права: немає проґресу".

Автор статті пише: „Державний департамент стверджує, що не зважаючи на усміхнене обличчя М. Ґобачова і на так званий дух Женеви, совєтські репресії російського народу (Департамент, або автор статті іґнорують факт, що СССР це багатонаціональна держава — О.Т.) без зміни дальше продовжуються". В рапорті на всіх 1,440 сторінках друку, 12 сторінок присвячено репресіям і порушенню прав людини у Совєтському Союзі.

СССР окреслено як: „Однопартійну зцентралізовану державу, де провід Комуністичної партії, при допомозі таємної поліції старається керувати всіма аспектами публічного життя та значно вмішується в особисте життя громадян й забороняє розвиток незалежних осередків політичної та ідеологічної думки".

Рапорт стверджує, що з політичних і релігійних мотивів коло 1,000 людей безправно запроторено до „психушок, де змушують їх брати ліки, що спричинюють їм важкі болі та є справжніми тортурами. В тюрмах і таборах примусової праці карається біля 10,000 в'язнів сумління (Чому рапорт подає таке низьке число? Компетентні джерела нараховують найменше 2 мільйони в'язнів — О.Т.). Багато в'язнів померло з причини важких умовин у в'язницях, побоїв, виснажуючої фізичної праці, недоживлення, крайнього холоду і з недостатку лікарської опіки. Департамент не всилі подати числа померлих із повищих причин, немає на те статистичних даних.

Совєтський закон визначує смертну кару навіть за такі злочини, включно з економічними порушеннями, які поза межами СССР не вважається „смертними". Невідомо теж скільки вбито людей за ці провини.

Держава, або партія керує всіма університетами й дослідчими інститутами. Навчання і досліди є підкорені офіційним вимогам, — каже рапорт. Усі книжки підлягають цензурі. Закордонні журналісти не мають свободи в своїй професії. Влада постійно їх напастує та застрашує. Совєтські журналісти повинуються дисципліні комуністичної партії і тому, у західньому розумінні, слід уважати їх не журналістами, а речниками офіційної політики уряду. Професійні юнії строго підчинено партії. Вони діють як аґенти уряду, застосовуючи його економічну політику й забезпечуючи дисципліну робітництва. Добровольчі організації підлягають державі, або партії.

У рапорті є висновок що, „Совєтське поступування в ділянці прав людини не годиться навіть з найбільше елементарним міжнародно прийнятим стандартом". У цьому повідомленні заторкнено теж питання алькоголізму у СССР, який вважає поважним фактором зросту смертности в Совєтському Союзі. Державний департамент твердить, що один із вісьмох совєтських громадян у минулому році провів найменше одну ніч у протиалькогольній станції. Більше як третина тамошніх робітників (чоловіків) є налоговими п'яницями. Алькоголізм стає драматичним доказом суспільної недуги.

• • •

У цьому рапорті наголошено, що в протиставленні до Совєтського Союзу права людини в Китаї покращали і наводить многократні вибори кандидатів до льокальних рад та збільшену участь населення у парляменті, як приклад деякої лібералізації державної системи.

Департамент стверджує,

(Закінчення на стор. 4)

Юрій Бойко-Блохин

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

V

Важливо це лише для констатації, що я таки порядно вгруз в чужинне наукове оточення. Покликання мене в Людвіг-Максиміліянс університет на становище професора було логічним вислідом моїх наукових контактів, що й сталося вже 1962 року, хоч я і вважав за доцільне пізніше перегабілітуватися й дістати статус німецького професора зо всіма вимогами німецьких законів.

Головно потребували мене для історії російської літератури. Але було прийнято й мою передумову: я читаю також порівняльне слов'янське літературознавство а систематично кожного семестру також історію української літератури.

Я свідомий багатства цінностей російської літератури. І я ті цінності сумлінно розкривав перед студентами Але, крім цього, я показував те, що інші славісти-професори рідко помічали. Я дуже доказово, без емоцій, фактологічно доводив, що не тільки російська література, але взагалі російська свідомість на протязі століть була просякнена російським імперіялістичним духом, месіянізмом, схилянням перед тоталітарним ідеалом, що відхилення від цього були лише вийнятками.

Не всі студенти хотіли це слухати. Але завжди була численна група студентів, що хотіла почути моїх думок і разом зі мною переживати красу російської літератури та критично придивлятися до неї.

Ти, мій читачу, знаєш, що таких підручників, за яким це все можна було б викладати, немає. Все вимагало від мене напруження дослідних зусиль. До цього прийшло ще членство в німецьких наукових інституціях. І тут лежить причина, чому я шалено не мав часу, щоб шукати з тобою контактів, у такій мірі, як це було в другій половині 40-их чи в 50-их роках. Я надіюся, що мої українські пов'язання повністю збережуться тим, що я не перестав друкуватися в різних українських виданнях, незалежно від того, чи вони партійні, чи безпартійні, чи суто наукові.

Я вирішив підсумки моєї праці, нарешті, почати. Ідеться про літературознавчі й українiстичні статті через видання „Вибраного", тобто того мого спадку, який витримав „зуб часу", всього того, що на мою думку, переживе дальші десятиліття й у будові нашої культури знадобиться. Мені здавалося, що такий матеріял вдасться убгати в три грубенькі томи.

На еміграції не було переді мною такої традиції, щоб видавано кількатомне збірання наукових творів одного автора. Я знав наперед, що таке видання мусить принести дефіцит. Тому не хотів я обтяжувати жодної з наукових установ публікуванням моїх томів. Знав я також, що деякі видані нашими інституціями книжки лежать майже непорушно в льохах і не знаходиться організаційних можливостей для їх поширення серед спільноти. Але виявилось, що самотужки видавати книжки неймовірно важко. Я відчуваю що потрібно підмоги від громади читачів, і на них надіюся.

Перший том я видав в 1,000 примірників. Розреклямував як умів. Продаж ішов кволо. Правда, були ще ентузіясти книжки. Вони писали читацькі рецензії, щиро перехвалювали мене, дехто взявся й за кольпортажу. У книгарнях цей том застряг. Від книгарів йшла відповідь: „На солідну українську книжку цілковито занепав попит".

Найлегше мені пішли з національними й університетськими бібліотеками. Щось коло сотні примірників розійшлися цим шляхом. А рядовий український книгоспоживач розкупив менше, як чотириста примірників. Це було першою моральною і матеріяльною поразкою.

Пригноблення було таке, що другий том я видав лише в 300 примірників. На цей раз я недооцінив читача. Книжки розійшлися всі. Коли зрідка приходили нові замовлення, я вирішив із великим збитком для себе видати ще 20 примірників добрим фотокопійним способом. Виявилося на протязі трьох років, що цього було замало, знов прийшло кілька замовлень, але їх я вже задовольнити не зміг.

Третій том надрукував я в 500 примірників. І знову помилився. Розійшлася лише менша половина. А решта лежить смирно у мене, запакована білими пакунками і нагадує мені дитячі маленькі труни. Труни померлих дітей. Я знаю, що в цих пакунках внутрі вирує життєва енергія, наша, національна, що призначена вести на верхів'я.

Але тихо. Труни спочивають спокійно, як у запаяних криптах. Де ж розгадка цього стану? Поперше, ослабли мої зв'язки з моїм читачем. Подруге, багато з них відійшли у таємничі засвіти. Чимало інших вважають, що вони вже в такому віці, в якому немає рації звертатися до книжки. Щоб відновити поглиблені зв'язки, написано це „посланіє" Воно є саме посланієм, а не статтею. Перед тими, що померли, треба лише схиляти голову й культивувати їхню пам'ять. А старшим варто нагадати, що людині призначено до кінця віку жити не лише фізично, але й духово, не „спати на волі".

Є ще у нас молодше покоління, яке зі мною, здебільшого, не стикається і про мене мало знає. Радітиму, якщо воно в цьому посланії знайде для себе духові зачіпні пункти й захоче ближче пізнати мене, спочатку з „Вибраного", а далі із інших праць.

А тим часом виявилося, що тритомне „Вибране" не вичерпало справді вибраного. Потрібний і четвертий том і П'ятий!? Ні п'ятого я просто не підніму на свої плечі через матеріяльні збитки.

Закінчуючи свій „лямент", хочу перейти до конкретних закликів, звернених до приятелів, друзів і читачів, до теперішніх і потенційних: придбайте моє „Вибране". Перший том (7 долярів), третій том (10 долярів), розуміється, не задля філянтропії, а щоб читати. Зголошуйтеся на передплату четвертого тому, ще не висилаючи грошей, бо я покищо хочу знати, скільки матиму передплатників, і тільки для зголошених друкуватиму книгу. І взагалі, пишіть мені позитивне й неґативне про мої видані речі. Чекаю.

Моя адреса для листів і чеків: Prof. Dr. J. Bojko-Blochyn, 8 Munchen, 1, Schliessfach 875.

А поки що на цім слові бувайте здорові.

Ваш Ю. Бойко-Блохин

Кінець

ЗВЕРНЕННЯ

До родин і приятелів замордованих, ув'язнених і засланих священиків УКЦеркви

Редакція англомовного видання другого тому серії „Мартирологія Українських Церков", що появилася у видавництві „Смолоскип" 1985 року, звертається з проханням до родин, приятелів і знайомих замордованих, вивезених та ув'язнених в роках 1939-86 українських католицьких священиків з проханням надіслати на нижчеподану адресу по можності точні дані про цих наших ісповідників віри. Ідеться про те, щоб англомовне видання цієї мартирології було якнайповніше і якнайкраще вдокументоване.

Всі інформації прохаємо пересилати на адресу редакторів цієї праці.

За редакцію:
Григор Лужницький, Леонід Рудницький

7911 Whitewood Rd.,
Elkins Park, Pa.,19117

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ і Пентаґон наказали американським амбасадорам і базам ще більше скріпити самооборону після відплатних акцій воєнних літаків в Лівії. Головне командування армії відкликало усі відпустки для 225,000 вояків, стаціонованих на базах в Европі.

Візенталь продовжує знеславлювання українців

Ню Гейвен, Конн.—Тут у Єйлському університеті, у четвер, 10-го квітня ц. р., відбувся виступ відомого галицького жида Симона Візенталя на тему: „Лекції про Голокост: нацисти поміж нами".

Особиста поява цього жидівського діяча у Єйлському університеті примусила нас послухати його виступ. Нам було цікаво, що пророкуватиме цей українофоб, що нового він оголосить для студентів престижевого Єйлського університету, який має 30 відсотків жидівської студіюючої молоді. Присутніх студентів і переважно жидівського громадянства прибуло понад 500 осіб.

Відкриваючи виступ Візенталя, студентський заповідач програми зазначив, що Візенталь народився у 1908 році в Україні і що він не був прийнятий до університету у Львові. З цього вже видно, що мало поінформований студент не подав того, що України політично і національно окресленої не було за тих часів австро-угорського і польського панування, саме тоді, коли Візенталь мав би здобути університетську освіту. Такий підхід до справи створив враження, що „Україна і українці" не дали Візенталю вільно вчитися. Ми всі добре знаємо, з якими труднощами нашій західньоукраїнській молоді доводилося потайки здобувати вищу освіту серед львівських застінків. Керованого українцями університету в ті часи у Галичині не було.

У своєму виступі Візенталь відразу розпочав напад на українську еміграцію Другої світової війни, зазначуючи, що втікачі були прихильниками гітлерівського режиму. Він висловив тезу, що, мовляв, нацистські коляборанти використали „холодну війну" і без перешкод переселилися до країн Америки та на інші континенти. До коляборантів поза українцями він зарахував ще білорусів та прибалтицькі народи. Цей „експерт", що на початку свого виступу вихвалявся знанням вісьмох мов, мав би добре знати, чого сотні тисяч діпістів не захотіли повертатися на „родіну".

Теза Візенталя для нас звучить образливою. Всі вільні народи добре знають, що українська еміграція—це не гітлерівці-коляборанти, а політична еміграція, носії боротьби проти насильства, терору і гніту московського комунізму, борці за свободу, справедливість і власну державність. З висловів Візенталя виходить, що потрібний перегляд справ „нацистів-коляборантів" і розшук їх, як він це зробив з Федоренком, відшукавши його у місті Вотербері, Конн. Доповідач зазначив, що він і надалі вестиме боротьбу проти нацистів-коляборантів, до яких, за його дослідами і переконаннями, підпадають втікачі українці та інші народи Східньої Европи.

Візенталь не обминув і Першої Української Дивізії. Він зазначив, що три чверті цих українських вояків (він назвав їх есесівцями) переселилися до Канади, де ще й досі переховується 1,200 старшин-офіцерів, з яких 220 вже йому вдалося розшукати.

Далі Візенталь вихвалявся, що в нього ще багато праці, бо в Німеччині та по інших країнах живе ще три мільйони злочинців. Підсумовуючи свій виступ, Візенталь закликав присутніх зрозуміти його наставлення до правосуддя, згадав жидівський голокост і навіть вірменський, але ні одним словом не згадав про голод в Україні в 1932-33 роках. З усього його виступу можна було відчути його українофобство та фанатизм. Нам дивно, що Єйлський університет дозволяє на виступи таких „експертів", як Візенталь, який жадним словом не оскаржив комуністичну систему, а тільки провокує ворожнечу серед національностей ЗСА.

Місцева телевізійна станція та часопис „Ню Гейвен Реджістер" подали короткий репортаж про виступ Візенталя, але не згадали ніяких його закидів супроти інших національностей.

/ ЛЧ /

ЗВЕРНЕННЯ

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА В НЮ ДЖЕРЗІ

Українки і Українці, Мирянки і Миряни!

Перед 1953 роками в місті Єрусалимі юдейські первосвященики і старшини, за своїм жидівським законом, засудили Христа на смерть. Але Христос третього дня воскрес! А перед 40 роками у Львові московські первосвященики, за московським законом, засудили Українську Католицьку Церкву на смерть, але вона не вмерла, її не зліквідували.

Судилище відбулося в днях 8-10-го березня 1946 року на підготованому терором НКВД розбійницькому т. зв. Львівському соборі. На цьому „соборі" не було ні одного єпископа, а лише 216 священиків, на всіх 3,000 і 19 мирян збіля 4.5 міл. вірних Української Католицької Церкви. Цього „собору", мимо усильних старань московського патріярха, не визнала ні одна християнська Церква у вільному світі, а Синод українських католицьких єпископів, під головством св. п. Блаженнішого Патріярха Йосифа його осудив 2-го грудня 1980 року.

Блаженніший Патріярх Йосиф, звітуючи єпископам 28-го липня 1980 року, повідомив, що „моя Церква не тільки живе, але й росте, як в західній, так і в східній Україні та у всьому Совєтському Союзі, де наші каторжники живуть, зокрема на Сибірі". Наш Патріярх Мирослав Іван також подав у своїх прилюдних виступах, що наша Церква в Україні існує, вона є ієрархічно зорганізована, має свою церковну ієрархію та 4.5 міл. вірних. Там працює вісім єпископів, сотні духовенства, секретно виховують питомців і висвячують нових священиків. Проте Москва, наперекір такій дійсності, дальше вперто хоче обдурити світ, що в УССР є лише Російська Православна Церква, бо „Греко-Католицька Церква добровільно возз'єдналася із Російською Православною Церквою" і лише з нею західня Цер» ва повинна вести екуменічний діялог.

Для підтримки такої пропаґанди київський митрополит Філарет, наставлений московським патріярхом, екзарх для всієї України, у своєму посланні з приводу нового 1986 року, заздалегідь проголосив, що „у новому, 1986 році, у Львові відбудеться урочисте святкування з приводу 40-річчя возз'єднання греко-католиків західніх областей України з православною Церквою та ліквідації Берестейської унії з 1596 року. Якщо це „урочисте святкування" ще не відбулося, то воно напевно буде і то з участю многотисячних мас зігнаних людей.

В Україні сотні нашого духовенства, монашества і мирян відважно піднесли св і й голос проти переслідування Церкви і брехливої пропаґанди Москви. Вони дають героїчне свідчення Христовій Правді, наслідують своїх попередників, замучених за віру єпископів, та йдуть їх шляхом Христа через муки, тюрми і заслання до українського Єрусалиму, до Воскресіння, обороняючи ідентичність свого народу і існування своєї Церкви у злуці з Апостольським Престолом в Римі. Українське Патріярхальне Товариство впродовж своєї 20-річної діяльности вірно солідаризувалося із українським Божим людом в ярмі Москви.

Тому теж в сучасну пору гіркої долі України Окружний Відділ цього товариства, з осідком в Нюарку, Н. Дж., виконуючи заклик Українського Патріярхального Світового Об'єднання, в порозумінні із священиками і патріярхальними та громадськими діячами в Ню Джерзі, зорганізував Патріярхально-Громадський Комітет Українців в Ню Джерзі для підготови імпрези—Поклону Катакомбній Церкві в Україні, із Богослуженнями в церквах та Духовною Академією в Дні Українського Патріярхату, в неділю, 1-го червня 1986 року, в 4-ій год. по полудні, в Кін коледжі Вілкінс театрі, при Морріс авеню, в Юніон, Н. Дж. Подробиці імпрези будуть подані пізніше. Звертаємося до всіх вас жертвувати неділю, 1-го червня ц. р., в пошану матірної Церкви в Україні, славних страстей її подвижників, що промощують шлях до незалежности від Москви.

Патріярхально-Громадський Комітет Українців в Ню Джерзі

ЗВЕРНЕННЯ

КОМІТЕТУ ДОСЛІДЖЕННЯ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

Відзначення 50-ліття великого голоду 1932-33 року за нами. Гідно відзначила українська громада у вільному світі цю найбільшу трагедію людства. Одним із таких успішних виявів—це поява документального фільму „Жнива розпачу".

В 1981 році зорганізовано при Інституті св. Володимира в Торонто, під патронатом СКВУ і КУК „Комітет дослідження голоду в Україні". Заходами Комітету вийшов цей широковідомий фільм „Жнива розпачу", виготовлений українськими фільмовиками Славком Новицьким і Юрієм Луговим. Дотепер фільм здобув сім нагород включно з першими нагородами та золотими медалями на Міжнародних фестивалях у Гюстон, Тексас, у Коламбусі, Огайо та у Ню Йорку.

Під час праці над фільмом „Жнива розпачу" було зібрано багато цікавих архівних документів і записано десятки годин інтерв'ю зі свідками голоду 1932-33 року. Цей матеріял дав початок архівній збірці про Великий Голод. Під сучасну пору праця над впорядкуванням, оформленням та доповненням цієї архівної збірки продовжується. Далі ведуться розшуки в державних архівах Европи та Америки, продовжуються записи інтерв'ю зі свідками голоду, та ведеться акція зібрання всіх сучасних матеріялів, пов'язаних з відзначенням у діяспорі Великого Голоду. Інформуючи українську громаду про свою працю „Комітет Дослідження Голоду в Україні" звертається з проханням-закликом допомогти доповнити цю збірку. Просимо надсилати потрібні матеріяли, а свідків—зголошуватися до запису інтерв'ю.

Які матеріяли слід присилати? В першу чергу, всі статті, які появилися й появляються в неукраїнській, як і в маловідомій українській пресі, що в будь-який спосіб пов'язані з голодом. Часто в місцевих часописах появляються довші чи коротші згадки, замітки, листи чи статті про український голокост. Важливо, щоб вони не загубилися серед газетних сторінок, а стали частиною архівної збірки про штучно створений голод в Україні. Тому слід надсилати увесь газетний матеріял на цю тему найкраще в оригіналі, а у вийняткових випадках як фотокопії. Повна збірка газетних статтей, пов'язаних з відзначенням великого голоду буде перенесена на мікрофільм, який бібліотеки та наукові установи зможуть набути для власного вжитку.

Друга група матеріялів, які слід збирати і надсилати, це програми, брошури, памфлети, що їх видали поодинокі громадські установи у зв'язку з відзначенням 50-ліття голоду, як також пропам'ятні стрічки, ґудзики, афіші, реклями, летючки, світлини і т. п. Увесь цей матеріял буде зберігатися в архівній збірці Комітету, а подвійні копії будуть передані до державних архівів Канади.

І вкінці — звернення до всіх тих, яким доля судила пережити жахіття страшного голоду. Просимо зголоситися, записати свої переживання на магнетофонну стрічку та доповнити існуючу збірку інтерв'ю. В пляні є створити бібліотеку живих голосів очевидців. Якщо б ви не бажали зробити живого запису, то бодай зголосіть себе як свідка з кількома даними про себе і про найважливіші образи пережитого.

Всю кореспонденцію проситься спрямовувати на: Ukrainian Famine Research Committee-Archives St. Vladimir Institute, 650 Spadina Ave, Toronto, Ont., M5S 2H4.

Допоможі.ть Комітетові Дослідження Голоду в Україні зібрати минулу і сучасну документацію про найбільшу трагедію людства про Великий Голод України.

Іроїда Винницька,
архівар

В Асторії трагічно загинув П. Крижанівський

Асторія Н.Й. — У середу, 16-го квітня 1986 року, тут загинув трагічно під колесами автомобіля, під час переходу Бродвею в Асторії бл. п. Перто Крижанівський, родом з Бучачини в Україні. Йому якраз сповнилося 76 років життя. Наїхав на нього, іґноруючи зелене світло, молодий 23-річний шофер, може навіть у п'яному стані, якого поліція зловила і розпочала в тій справі слідство.

Покійний був активним громадянином в Ню Йорку і у передміській громаді Асторії, парафіянином української католицької церкви св. Юра, членом багатьох організацій, жертводавцем на різні цілі. Він віддавав багато часу для розбудови і втримання оселі для молоді СУМА в Елленвіллі. Залишив в жалобі дружину й інших членів родини.

Панахида — у п'ятницю, 18-го квітня, о год. 7.30 ввечорі, в похоронному заведенні П. Яреми, при 7-ій вулиці, а похорон в суботу 19-го квітня до церкви св. Юра і на український католицький цвинтар св. Духа в Гемтонбурґу.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Найдорожчої
МАМИ, БАБЦІ І ПРАБАБЦІ
бл. п.
ГАЛИНИ БУРКО
з НЕСТОРОВИЧІВ
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ
в суботу, 26-го квітня 1986 р., о год. 7:30 ранку
в соборі свв. Володимира й Ольги в Чикаґо, Ілл.

Горем прибиті:
доньки — ІРИНА ГОРОДИЛОВСЬКА
внучка — ЗОРЯНА СМОРОДСЬКА з чоловіком МИРОСЛАВОМ
внучка — МАРТА КОЗИЦЬКА з чоловіком РОМАНОМ
правнучки — ТАНЯ І ОЛЯ

Просимо згадати покійну Галину в своїх молитвах.

†

З Волі Всевишнього відійшла у Вічність
в п'ятницю, 7-го березня 1986 р. на 90-му році життя
бл. п.
Наталія з Кміцикевичів ЦИБРІВСЬКА
музичний педагог, вдова по бл. п. інж. Дмитрові Цибрівському.

ПОХОРОНЕНА в понеділок, 10-го березня 1986 р. на новому цвинтарі, біля Івано-Франківська.

У глибокому смутку:
син — ЮРІЙ з дружиною НАТАЛІЄЮ
донька — ТЕТЯНА
внуки — ОРИСЯ, НЕСТОР І НІНА
шваґри —
ОЛЕКСАНДЕР з дружиною і родиною
ІЛЬКО з дружиною і синами
та ближча і дальша Родина в Україні і Америці

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

ПОІНФОРМОВАНІ особи кажуть, що американські офіційні чинники нав'язали зв'язок з противниками полковника Муаммара Каддафі в Лівії і що цей зв'язок існує вже від кількох років. Без сумніву, що опозиція до політики М. Каддафі існує, головно у військових колах, кажуть політичні діячі, але чи ЗСА мають на неї будь-який вплив треба сумніватися. З лівійцями, навіть опонентами Каддафі, є дуже тяжко співпрацювати. Все ж таки розвідці ЗСА вдалося знайти людей, які вели підслухи розмов їхнього лідера з численними терористичними групами і шпигунськими гніздами у світі, якими, очевидно, були лівійські амбасади і консуляти.

Помер М. Ґонко

Вестфілд, Н. Дж. — Тут у ранніх годинах в п'ятницю, 18-го квітня 1986 року, помер несподівано на 32-му році життя, адвокат і активний пластун, член куреня УСП „Хмельниченки", Мирон Ґонко. Залишив у смутку дружину Христину, маму Анну і сестру Христину, та широке коло пластових друзів.

Похорон відбудеться з похоронного заведення Литвин і Литвин в Юніон, Н.Дж.

Між оптимізмом...

(Закінчення зі стор. 2)

автором щодо його „пророчих думок" про можливості розвалу СССР, зокрема про можливості заіснування подій, які уможливили б відосередні революційні рухи на периферіях імперії. Вже понад 60 років ждемо на ці „зовнішні комплікації" системи, вмираємо, а Захід посилає системі нині навіть більш, як колись „шоколядки", про що згадує з жалем М. Євшанський. На жаль,така дійсність, захоплення всім „рашен", росте, не маліє. Будучи песимістами можемо здобутись на якісь більш реальні засоби як припинити потапання України в совєтському багнищі, чим коли йдучи шляхом оптимізму, заколисуватимемо себе міражами.

Це на потребу хіба недобиткам нашої старої ґенерації, нам тут, особливо під час свят, але чи вийде на здоров'я Україні?

Микола Бараболяк

Риверсайд, Ілл.

УРЯД заявив, що годиться з рішенням Управління харчів і ліків, що можна вживати радіяцію в малих дозах для вбиття комах і бактерій у сирих овочах і ярині, але сказав, що про це треба повідомити споживачів.

Репресії...

(Закінчення зі стор. 2)

що в ділянці прав людини в УССР немає жадного проґресу, все по-старому. — Одначе це не перешкодило цьому ж Департаментові нарушити ці ж права людини відносно моряка М. Медведя , щоб приподобатися московському репресивному режимові, мабуть не в бизнесових цілях і під гаслом світового замирення. До часу, коли права людини вживатиметься для егоїстичних політичних маніпуляцій, не можна сподіватися на покращання ситуації на цьому відтинку та в світі.

Не робім серйозних висновків із критичної оцінки комуністичного режиму в Москві американським Державним департаментом, немає вона бо більшого практичного значення, зокрема для нас поневоленої Москвою нації.

Український...

(Закінчення зі стор. 1)

номанітні мистецькі смаки. Ну, а погода, як завжди, забезпечена — сонце і легкий вітрець.

Представники комітету сказали, що цього року на Фестивалі можна буде і поснідати, бо починається він в 9-ій год. ранку. На всю пару працюватиме кухня, а наситившись, можна буде вдовольнити і мистецьку спрагу — станки зі зразками народного і красного мистецтва, керамікою, біжутерією, плитами, книгами і т. п., — до послуг гостей також від 9-ої год. вранці. В год. 11-ій почнуться спортові ігри на площах центру.

По полудні на плязі під відкритим небом пописуватимуться своїми талантами молоді артисти.

Між закінченням фестивальних активностей і початком вечірньої програми на сцені амфітеатру — одногодинна перерва, після якої о год. 5-ій глядачі вперше побачать на сцені центру виступ українського танцювального ансамблю „Чайка" з Йонкерсу, Н.Й., під керівництвом Ореста Русинка. Також вперше тут виступатиме оркестра з Монтреалю „Веселка", керівник Рон Каланич, і молода співачка також із Монтреалю Леся Волянська.

Крім них, виступить популярний чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії під диригуванням Михайла Длябоги. Провадитиме концертом відомий артист бродвейських сцен Ед Іванко, який і співатиме.

Після закінчення концерту, як і кожного року, розпочнется в 9-ій год. забава, на якій до танців гратимуть аж три оркестри — „Веселка", „Діброва" з Ню Йорку і оркестра Аліка і Дорка, — в Ромада Інн в Іст Гановері (шлях ч. 10).

Наші гості повідомили нас, що до цього часу продано вже багато більше квитків, ніж у попередніх роках в такий же час, тому бажаючим побувати на Фестивалі і на концерті, слід чимскоріше замовляти квитки чи то через організації, до яких вони належать, чи безпосередньо самим, телефонуючи до Ярослава Іваціва на число: (201) 369-5164. Якщо замовляти через організації — знижка 2 дол. від квитка.

Всім, хто зацікавлений виставити зразки народного мистецтва — також слід поспішити, бо реченець для замовлень столів закінчується 12-го травня. Завідує виставками народного мистецтва Рома Миськів, тел.: (201) 677-0744. Замовляти столи для харчів (також до 12-го травня) можна у Люби Сірої, яка займається цією ділянкою, телефонуючи на число (201) 297-1934.

Якщо є бажаючі побачити своє ім'я у фестивальній книжечці, комітет прохає давати оголошення особисті або від установ якнайскорше,бо залишилося лише пару днів — до 20-го квітня. Можна скористатися зі спеціяльної ціни, т.зв. „бустер" — 5 долярів. Комітет також закликає до спонзорства фестивалю. Спонзори за 75 дол. за дві особи, а за 40 дол. за одну дістануть льожу, спеціяльне місце для паркування, участь у прийнятті після вечірнього концерту і білети на забаву.

Прощаючись, наші гості висловили ще одне бажання-заклик, цим разом до „всіх і вся": перевищім з гаком минулорічну кількість учасників Українського Фестивалю в Голмделі (а в 1985 році їх було 14,000) і в суботу, 14-го червня, хай всі дороги поведуть вас до Ґарден Стейт Артс Центру, де справді можна „вдарити лихом об землю", забути всі клопоти і відпочивати та насолоджуватися.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД зложили

І-86

по 1,000.00 — д-р Дарія Кострубяк і Лідія Лемішка (у пам'ять Мами бл.п. Олени Блавацької), д-р Петро Пшик;
250.00 дол. — д-р Ірина Гребеняк (у пам'ять Батьків бл.п. Івана і Станислави Гребеняк та Брата бл.п. Романа на цілі Укр. Кат. Університету);
200.00 дол. — Микола Мартинюк, Роман Король (листа ч. 1947);
110.00 дол. — Ляриса Долинська (збірка в день похорону Батька бл.п. Романа Погорецького);
101.00 дол. — д-р Теодозій Онуферко.
по 100.00 — дол. — Володимир Винницький, д-р Ігор А. Криницький, д-р Роман і Лідія Смик (родинний даток за 1-ий квартал 1986 р.), д-р Олександер Ґудзяк, Анна Максимович, Орест і Зузанна Казанівський, Ігор і Джоанна Мельникович;
по 50.00 дол. — Володимир Суспа, о. Павло Бабяк, Т. і Л. Стельмах, Катерина Фука,Юрій і Ольга Федик, Ірена Грушкевич з Родиною (у пам. бл.п. Миколи Алексевича);
30.00 дол. — Р. Петрів.
по 25.00 дол. — Марта Рудик, Михайло і Софія Драбик з Родиною, Григорій і Анна Олійник з Родиною (замість квітів на могилу бл.п. Миколи Алексевича), В. Расяк, Маріян Тимчишин (у пам'ять Батька бл.п. Івана), Ольга Мусаковська, д-р Василь і Маруся Гуцуляк (замість квітів на могилу бл.п. д-ра Миколи Гнатчука), Степан Галайда, Мирослав і Анна Кушнір (замість квітів на могилу бл.п. Іванни Луців), д-р Іван Горват, Богданна Андрушків, Орест Колтуняк, д-р Романа Навроцька (у пам'ять бл.п. Христини Міз);

по 20.00 дол. — Розалія Допака, В. Сенежак, інж. Петро Іришляк, Роман А. Мельник, Іван Васюрко, Михайло і Олена Елиів;
по 15.00 дол. — Річард Лойд, І. Підгірний;
по 10.00 дол. — Михайло Барановський, Микола Ромах, Роман Лазарчук, мґр Юлян Бачинський, Анна Губчак, Іван Гуповський;
5.00 дол. — Тарас Шумилович.

На радіопраграму „Голос Української Діяспори" зложили:
250.00 дол. — Стефан Біда.
36.00 дол. — Володимир і Марія Януш.
по 25.00 дол. — Емілія Михайлевська, Лев і Стефанія Пушкар;
15.00 дол. — Роман і Ірина Ярош.

Листа ч. 2042 — Українське Патріярхальне Т-во, Відділ: Кергонксон, Н.Й. — збірка на поминках (40-днівки) за бувшого пароха бл.п. о. д-ра Богдана Волошина, переслав Степан Яців, зложили:
50.00 дол. — Степан Олексів;
30.00 дол. — Укр. Патр. Т-во, Відділ: Кергонксон, Н.Й
25.00 дол. — Михайло Куриляк.

Датки в Дітройті, Мі. — збірщик Анатоль Ромах, зложили:
100.00 дол. — Ярослава Жуковська.

Коляда Українського Патріярхального Т-ва, Відділ: Гаммонд-Мінстер, ІНД. зложили:
20.00 дол. — Мирослав і Марія Лігер;
по 10.00 дол. — Володимир Бровар, Омелян Войтечко, М. Ткачук, Марія Симко, Т. Дзюба, Микола Гнатик, П-во Турчиновські, В. Гриб, Петро Бабій, о. Володимир Возняк;
по 5.00 дол. — Іван Василів, Василь Шевців, П. Процик, М. Шарий, Михайло Білик, Роза Адамко, Ольга Василовська, інж. Лехман, Мединський, В. Шуя, Микола Білецький;
3.00 дол. — Микола Іваxів.

Коляда 1985-86, Філядельфія і околиця (друга частина — датки надійшли поштою в січні 1986) зложили:
100.00 дол. — Роман Вомпель.
по 50.00 дол. — Орест Швед, Іван і Анастазія Пиртко, Анна Маґера, Марія Білозор, Григорій Коцур, Емілія Михайлевська;
по 25.00 дол. — Микола і Евдокія Рузилович, В. Януш, д-р Корнило і Марія Филипович, В.Т. Брикович, Ігор Шуст, Петро Длябога, Я. Качанівський, Анна Мелько, М. Мізак, Каролина Конрад, Михайло Попик, Стефан Кушнір, Джеррі і Калина Козак, Осип Бережницький, Юрій і Марія Циган, Роман і Татяна Левицький, Ярослав Качай, Володимир і Марія Януш;
по 20.00 дол. — Осип Сеник, (старший), Степан Рудий, Володимир і Звенислава Романів, Михайло Дякун, Марія Матківська, Теодор Михайлишин, Ольга Валера, Богдан Луців, Микола Тимків, Дарія Черник, Теодозія Когут, Я. Швець, Марія Сенейко, Роман Завицький;
по 15.00 дол. — В. і С. Кебуз, Григорій і Анна Олійник, Роман Кузла;
по 10.00 дол. — Марія Савицька, Ірена Ільницька, Роман і Ірена Кравців, Соня Конрад, Андрій Риманчук, С. Прокопович, Осип Кусен, Н. Л. Бульба, Надія Юрчинська, Богдан Мир, Я. М. Швець, д-р Т. Сенковський, П-ні Восколюб, Аліна Олексин, Роман і Марія Циган, д-р Михайло Диміцький, Роман Завицький, Томас Квятковський;
по 10.00 дол. — Іванна Петик, Софія Слонська, Л. Люба, Е. С. Куцій, Л. Бурачинська;
по 5.00 дол. Йоганна Серединська, Ольга Стульковська, Михайло Ліщинський.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — *складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.*

Датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Совія можна відтягати від податку: IRS No. 23-74380645. Всі чеки просимо виписувати на:

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу:

7911 Whitewood Rd. • Philadelphia, Pa. 19117